

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoCsp/7/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2223202090
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2223202090.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Monika Vozárová v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, zastúpeného spoločnosťou: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXXX/XX, D. E., o zaplatenie 8.413,20 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 27Csp/21/2023-112 zo dňa 29. novembra 2023, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd odvolanie žalovaného voči I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o d m i e t a.
- II. Výroky II. a III. p o t v r d z u j e.
- III. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom konanie v časti o zaplatenie 24,- eur zastavil, II. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 8.389,20 eur spolu s úrokom vo výške 5 % ročne zo sumy 5.762,52 eur od 16.3.2022 do zaplatenia a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 319,75 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, III. výrokom priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1, 16, 17, § 9 ods. 2 písm. a) až v), § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 1, § 2 písm. a), § 8 zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku účinného v čase uzatvorenia zmluvy, § 52 ods. 1, 2, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, s poukazom aj na procesné ustanovenia § 151, § 232 ods. 3, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). Vecne zdôvodnil Zmluvou o splátkovom úvere č. 5177918709 zo dňa 17.3.2021, na základe ktorej Slovenská sporiteľňa, a.s. (právny predchodca žalobcu) ako veriteľ poskytla žalovanému ako dlžníkovi spotrebiteľský úver vo výške 6.000,- eur (pri fixnej ročnej úrokovej sadzbe 10,49 %, počte splátok 96, výške mesačnej splátky 93,21 eur, prvej splátke splatnej 20.4.2021, termíne konečnej splatnosti 20.3.2029, celkovej čiastke, ktorú má klient zaplatiť 8.946,87 eur, RPMN 11,19 %). Právny predchodca pred poskytnutím úveru zistil, že žalovaný

je slobodný, jeho mesačný príjem dosahuje výšku 750,- eur, mesačné výdavky sú vo výške 215,- eur, pričom v čase poskytnutia úveru mal záväzky vo výške 67,- eur mesačne. Výzvou zo dňa 11.2.2022 vyzvala Slovenská sporiteľňa, a.s. žalovaného na zaplatenie dlžnej čiastky úveru za omeškané splátky vo výške 408,57 Eur a zároveň upozornila žalovaného, že pokiaľ nedôjde k úhrade mesačných splátok v stanovenej lehote, bude požadovať splatenie celej nesplatennej časti úveru vrátane príslušenstva. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 15.3.2022 zosplatnil úver ku dňu 15.3.2022. Z prehľadu splátok a úhrad k zmluve vyplýva, že žalovaný uhradil celkovo sumu 569,63 eur. Výzvou zo dňa 25.3.2022 právny predchodca vyzval žalovaného, aby uhradil pohľadávku s tým, že ak tak neurobí, banka bude oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23.6.2022 právny predchodca žalobcu postúpil predmetnú pohľadávku na žalobcu.

3. Prvoinštančný súd uzavrel, že žaloba bola podaná dôvodne. Dňa 17.3.2021 uzavreli právny predchodca žalobcu a žalovaný zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v spojení s § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a podľa zákona č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku. Predmetná zmluva má zákonom predpísanú písomnú formu, poskytnutý úver je v nej jasne a zrozumiteľne špecifikovaný a sú v ňom zrozumiteľne špecifikované všetky zákonom predpísané náležitosti, a to najmä výška úveru, počet a výška pravidelných splátok, dátum prvej aj konečnej splatnosti, výška úrokovej sadzby, celková čiastka zaplatenia úveru, RPMN a celková čiastka spojená s úverom, a teda je vypracovaná v súlade s legislatívou vzťahujúcou sa na obdobie, kedy bola vypracovaná. Právny predchodca žalobcu postupoval s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity žalovaného ako spotrebiteľa pred samotným poskytnutím spotrebiteľského úveru, pričom riadne preukázal listinnými dôkazmi a vysvetlil akými úvahami sa riadil pri posudzovaní bonity žalovaného. Príjem žalovaného bol vo výške 750,- eur, jeho výdavky sa ustálili sumou 215,- eur, pričom voľné zdroje spotrebiteľa boli v takej výške, z ktorej bol schopný mesačne splácať splátky poskytnutého úveru vo výške 93,21 eur. V konaní bolo nesporné, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 6.000,- Eur ako aj to, že žalovaný si povinnosti vyplývajúce z vyššie uvedenej zmluvy - platiť splátky úveru riadne a včas nesplnil. Celkovo žalovaný zaplatil do podania žaloby sumu 569,63 eur. Z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti splácať úver v dohodnutých termínoch, právny predchodca žalobcu ku dňu 15.3.2022 zosplatnil celý úver a vyzval žalovaného k splateniu celého úveru čerpaného na základe úverovej zmluvy. Pred zosplatnením úveru, právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného výzvou zo dňa 11.2.2022 na úhradu dlžnej sumy, na ktorú žalovaný nereagoval a dlžnú sumu neuhradil. Následne právny predchodca žalobcu v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách a ustanoveniami Občianskeho zákonníka postúpil pohľadávku na žalobcu. Žalobca si v konaní (po čiastočnom späťvzati žaloby) uplatňuje istinu vo výške 5.762,52 eur spolu s úrokom z dlžnej úverovej istiny vo výške 2.622,72 eur, úrokom z omeškania vo výške 3,92 eur, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.762,52 eur od 16.3.2022 do zaplatenia a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 349,75 eur. Z výsledkov dokazovania je nesporné, že žalovaný si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z predmetnej zmluvy - splatenie úveru po jeho zosplatnení nesplnil. Žalovaný bol v konaní nečinný, skutočnosti tvrdené žalobcom nerozporoval, okresný súd mal teda preukázané tvrdenia žalobcu a preto žalobe vyhovel. Žalovaný si svoje povinnosti vrátiť žalobcovi (ani jeho právnenému predchodcovi) poskytnutý úver riadne a včas nesplnil, dostal sa do omeškania a preto má žalobca nárok na zákonné úroky z omeškania. Z uvedeného dôvodu okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej istiny od 16.3.2022, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Okresný súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť priznanú dlžnú sumu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (§ 232 ods. 3 CSP). Žalobcovi ako strane, ktorá mala v konaní plný úspech, okresný súd priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému.

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorým navrhol jeho zrušenie a vrátenie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), d), f), g), h) CSP. Poukázal na § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď súd by mal aj v danom prípade chrániť spotrebiteľa a nepripustiť zhoršenie postavenia spotrebiteľa v súlade s právnou úpravou v Občianskom zákonníku. Ide o formulárovú zmluvu, ktorej predformulované zmluvné podmienky spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť. Ak dodávateľ predformuluje v spotrebiteľskej zmluve klauzuly, ktoré sú v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. ich nedá do súladu s § 54 ods. 1 v zmysle § 879f ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka, tak sa dostáva do rozporu so zákonom a takéto klauzuly sú neplatné (§ 39 Občianskeho zákonníka). Žalobca neuviedol v spotrebiteľskom úvere, ktorý bol spotrebiteľovi poskytnutý, presnú výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, poradie, v ktorom sa budú splátky

priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Poukázal na to, že je už dlhodobo chorý, z toho dôvodu sa nevie nikde zamestnať, preto láskavo žiada o zhovievavosť tak, že v prípade ak súd potvrdí čiastočne rozsudok okresného súdu, aby rozhodol o možných primeraných splátkach. Nemá ani na to, aby si zaplatil právnik, ktorý by spísal kvalifikované odvolanie. Pripojil lekársku správu zo dňa 7.11.2023 (na čl. 123).

5. Žalobca odvolanie nepodal, k odvolaniu žalovaného sa vyjadril a uviedol, že sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom, ktorý navrhuje ako vecne správny potvrdiť. K uzavretiu zmluvy došlo na základe návrhu na uzavretie zmluvy o splátkovom úvere, ktorým žalovaný navrhol právne predchodcovi žalobcu, prostredníctvom služby Internetbanking, uzatvorenie zmluvy o splátkovom úvere, na základe ktorej mal žalovaný čerpať úver. Právny predchodca žalobcu dňa 17.3.2021 akceptoval listom s názvom Potvrdenie o uzavretí zmluvy návrh žalovaného, v znení akom mu bol doručený. Na základe uvedených právnych skutočností bola medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu uzatvorená zmluva o splátkovom úvere č. 5177918709, v zmysle ktorej bol žalovanému poskytnutý úver v celkovej výške 6.000,- eur s úrokovou sadzbou 10,49 % ročne a výškou splátky 93,21 eur v počte splátok 96 od 20.4.2021 do 20.3.2029. K uzatvoreniu zmluvy došlo prostredníctvom služby Internetbanking, klient (žalovaný) podpísal návrh elektronicky tzv. bezpečnostným predmetom (GRID kartou, SMS kľúčom, alebo elektronickým osobným kľúčom (EOK) a to priamo cez kanál Internetbanking-u alebo prostredníctvom nahrávaných čítacích hlášok (v prípade ak sa zmluva uzatvára prostredníctvom telefónneho rozhovoru). Žalovaný nebol donútený zmluvu za ponúkaných podmienok uzatvárať, nakoľko však podpisom vyjadril súhlas, postupca nemal dôvod pristupovať k individuálnemu dojednávaniu podmienok. Tvrdenia žalovaného o tom, že predložená zmluva bola pripravená dodávateľom, žalobca nerozporuje. Ochrana spotrebiteľa musí mať svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa (viď. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo 1201/2009 a tiež komentár Občanský zákoník I Komentář. I. vydanie, Praha: C.H.Beck, 2008). Účelom ochrany spotrebiteľa je zabezpečiť rovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán tak, že súd má povinnosť ex offo prihliadať na neprijateľnosť a neplatnosť zmluvných podmienok. Účelom ochrany spotrebiteľa však v žiadnom prípade nemôže byť zbavenie spotrebiteľa akejkoľvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy do ktorých vstupuje. Prihliadnuc k skutkovým okolnostiam prípadu je podľa názoru žalobcu cieľom žalovaného v tomto spore využitie (resp. až zneužitie) inštitútu ochrany spotrebiteľa na bezdôvodné obohatenie sa voči svojmu veriteľovi a pripravenie ho o jeho zákonný zisk v podobe riadnych úrokov a dohodnutých poplatkov (predpokladaných samotným zákonom spotrebiteľských úveroch), to všetko za situácie, kedy veriteľ postupoval v prísnom súlade so zákonom a žalovanému musel byť rozsah jeho záväzku voči veriteľovi (vrátane úrokov a poplatkov) zrejmý od samého uzatvorenia zmluvy (poukaz na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/55/2020). V posudzovanej veci je totiž nesporné, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému pôžičku na zaplatenie jeho záväzkov a žalovaný, a napriek tomu, že sa na jej zaplatenie zaviazal, neuhradil žalobcovi ani jednu zmluvne dohodnutú splátku, z dôvodu ktorého okolnosť, že je žalovaný spotrebiteľom neznamena, že jeho postavenie v súdnom spore je privilegované natoľko, že ako dlžník nenesie žiadnu zodpovednosť za vznik svojich záväzkov, keďže by bol absolútne neprípustne zvýhodnený oproti veriteľovi, ktorý si na rozdiel od žalovaného svoje zmluvné povinnosti splnil.

6. Odvolací súd skôr ako mohol pristúpiť k meritórnemu preskúmaniu veci na základe podaného odvolania žalovaného, musel sa zaoberať naplnením formálnych podmienok pre jeho podanie, medzi nimi prednostne otázkou, či odvolanie v celom jeho rozsahu podal oprávnený subjekt – strana (§ 359 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného, čo do výroku I. (zastavenie konania v sume 24,- eur) je nevyhnutné odmietnuť (386 písm. b/ Civilného sporového poriadku), nakoľko ide o rozhodnutie, proti ktorému podala odvolanie neoprávnená osoba.

7. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

8. Citované ustanovenie obmedzuje právo strany podať odvolanie. Toto obmedzenie spočíva v tom, že právo podať odvolanie priznáva strane len v tom prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v jej neprospech. Kedy je tomu tak, je už ponechané na výklad orgánov aplikujúcich právo (súd). Na strane žalovaného sa zisťuje tzv. materiálna ujma, ktorá sa určuje tým, či vydané rozhodnutie svojím obsahom znevýhodňuje žalovaného, t. j. či právne účinky rozhodnutia zhoršujú jeho právne postavenie (zúžením jeho práv, rozšírením jeho povinností) a či preto u neho existuje možnosť požadovať na súde vyššej inštancie odchýlné rozhodnutie vo svoj prospech. Rozhodnutie bolo vydané v neprospech strany, ak bola strane

spôsobená aj nepatrná ujma. Táto ujma však musí existovať objektívne, nestačí len subjektívne presvedčenie strany, že jej bola spôsobená ujma.

9. V prejednávanej veci má odvolací súd ako orgán aplikujúci právo, teda aj citovaného ustanovenia § 359 Civilného sporového poriadku za to, že na strane žalovaného vo vzťahu k I. výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nevznikla žiadna ani len nepatrná ujma, ktorá by bola objektívne zistiteľná, bez ohľadu na subjektívny pocit žalovaného. Takýto záver vyplýva z toho, že týmto napadnutým výrokom bolo vyhovené návrhu žalobcu, a konanie bolo zastavené na základe (čiastočného) späťvzatia žaloby v sume 24,- eur voči žalovanému, ktorému nebola uložená žiadna povinnosť, naopak uvedený výrok je na jeho prospech.

10. S poukazom na uvedené v odseku 9 odvolanie voči výroku I. napadnutého rozsudku podala neoprávnená osoba, odvolací súd, preto odvolanie žalovaného voči tomuto výroku s použitím ust. § 386 písm. b) Civilného sporového poriadku odmietol.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase ich podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (v § 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutia v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto postupom podľa § 387 rozsudok súdu prvej inštancie v II. a III. výroku potvrdil.

12. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak II. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 8.389,20 eur spolu s úrokom vo výške 5 % ročne zo sumy 5.762,52 eur od 16.3.2022 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 319,75 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, III. výrokom priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

13. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správny skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec aj v napadnutom rozsahu i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v napadnutej časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

14. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalovaného, odvolací súd považuje za podstatné uviesť nasledovné:

15. Vo vzťahu v odvolaní žalovaného napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie (II. a III. výrok) odvolací súd prioritne zdôrazňuje, že v zmysle § 379, § 380 ods. 1 v spojení s § 365 ods. 3 CSP je viazaný nielen rozsahom, ale aj konkrétnymi dôvodmi odvolania, ktoré odvolávajúca sa strana vymedzí v zákonom stanovenej lehote na podanie tohto opravného prostriedku. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok posudzoval výlučne z hľadiska odvolacích dôvodov označených žalovaným.

16. V štandardnom sporovom konaní zodpovednosť za obsahové vymedzenie odvolania v plnej miere zaťažuje odvolateľa (v prejednávanom spore žalobcov). Odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho

odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než stranou v odvolaní vznesených konkrétnych námietok.

17. Žalovaný nespochybnil uzavretie vyššie uvedenej zmluvy s právnym predchodcom žalobcu a ani nenamietal, že úver na základe uvedenej zmluvy, mu právny predchodca žalobcu neposkytoval.

18. Žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

19. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uzavrel, že dňa 17.3.2021 došlo medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a podľa zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pre finančných službách na diaľku v spojení s § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, s čím sa aj odvolací súd stotožnil (a nespochybnili ani strany sporu).

20. U spotrebiteľských zmlúv treba dodržiavať všeobecnú úpravu spotrebiteľských zmlúv (§§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka), ako aj osobitnú úpravu uvedenú v príslušných ustanoveniach zmluvných typov.

21. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník, "profesionálne znalý podnikateľ" dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

22. Odvolací súd dodáva, že právny predchodca žalobcu ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanému (vo výške 6.000,- eur), ktorý nekonal v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie úveru, teda poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na to, že zmluva bola uzatvorená prostredníctvom internetu (internetbanking), okresný súd správne v danej veci na právny vzťah aplikoval aj ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku (zákon č. 266/2005 Z. z.). Posudzovaný právny vzťah medzi stranami založený Zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17.3.2021 je zároveň od svojho vzniku právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho tiež podľa príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch ako Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl.), keďže žalobca pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na to, že v danom prípade ide o zmluvu uzatvorenú prostriedkami diaľkovej komunikácie - prostredníctvom internetu (internetbankingu), vychádza sa zo zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a v spojení s ním aj § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorých sa v danom prípade nevyžaduje, aby zmluva mala charakter listiny opatrenej vlastnoručnými podpismi zmluvných strán, ale stačí ak je v danom prípade zmluva uzatvorená elektronickými prostriedkami (§ 2 písm. e/ zákona č. 266/2005 Z. z.), ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila (čo vyplýva z Potvrdenia o uzavretí zmluvy zo dňa 17.3.2021 na čl. 18, ktorým banka potvrdila akceptáciu návrhu klienta).

23. Okresný súd uzavrel, že predmetná spotrebiteľská zmluva je vypracovaná v súlade s legislatívou vzťahujúcou sa na obdobie, kedy bola vypracovaná, pričom obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a to výšku úveru, počet a výšku pravidelných splátok, dátum prvej a konečnej splatnosti, výšku úrokovej sadzby, celkovú čiastku zaplatenia úveru, RPMN, celkovú čiastku spojenú s úverom, keď z uvedené podľa odvolacieho súdu vyplýva záver (ktorý okresný súd výslovne nekonštatoval), že predmetný úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov, tak ako to má na mysli § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

24. Žalovaný namietal, že žalobca neuviedol v spotrebiteľskom úvere, ktorý bol spotrebiteľovi poskytnutý, presnú výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

25. Podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

26. K námietke žalovaného označenej v odseku 24 odvolací súd poukazuje odôvodnenie uznesenia NS SR sp. zn. 7Cdo/98/2018, v ktorom je uvedené: „10. Dovolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi vyjadrenými už v rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo 146/2017, 3 Cdo 45/2018 a 4Cdo 211/2018, a na odôvodnenie svojho vecného rozhodnutia v predmetnej veci uvádza totožné argumenty, ako boli uvedené vo vyššie uvedených rozhodnutiach. 11. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. 12. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i/ Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. 13. V zmysle Rozsudku: článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku), článok 10 ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku). Z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku). 14. Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho

zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/. 15. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. sa uvádza, že „predložený návrh zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva, čo prispeje k posilneniu dôvery a právnej istoty spotrebiteľov a poskytovateľov spotrebiteľských úverov najmä pri cezhraničných transakciách“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu. 16. Vo všeobecnej časti dôvodovej správy k ustanoveniu § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. sa zdôrazňuje zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere). 17. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Na tento účel musia byť ustanovenia Smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). 18. Rozsudok konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali - viď ďalej) pochybnosti o tom, či text „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice) obsahovo zodpovedá textu „zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už ale bolo uvedené vyššie, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Úmyslom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. 19. V zmysle vyššie uvedeného nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. 20. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona vyjadrený v dôvodovej správe teda § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. nestanovuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice. 21. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 uviedol, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby

zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. 22. Treba dodať, že vyššie uvedené interpretačné prístupy a právne závery najvyššieho súdu sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (mediálnym) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstraňujú doterajšie možnosti rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré bolo - podľa názoru najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jej eurokonformným výkladom.“

27. V súlade s uvedeným v odseku 26 a s poukazom na správny záver okresného súdu uvedeným v odseku 23 (s poukazom aj na obsah zmluvy) odvolací súd konštatuje, že v danom prípade zmluva o spotrebiteľskom úvere primeraným spôsobom určila výšku úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úrokovú sadzbu, anuitnú splátku, dátum uzavretia zmluvy, a teda obsahovala (aj) náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, preto námietka žalovaného v zmysle odseku 24 neobstojí.

28. Podľa § 232 ods. 2 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak, ods. 3 lehoty na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu, ods. 4 ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

29. Povolenie splátok patrí medzi procesné úkony súdu, ktoré sú zákonom zverené do jeho voľnej úvahy, pretože ustanovenie § 232 ods. 3, ods. 4 CSP je tzv. pružné (flexibilné) ustanovenie a súdu je umožnené, aby sám nezávisle od návrhu strany sporu zvažil, či je povolenie uvedenej výhody vhodné so zreteľom na sociálne pomery toho, komu sa povinnosť plnenia ukladá, na výšku prisúdennej sumy alebo na iné okolnosti prípadu, súd by mal dať možnosť sa vyjadriť k splátkam aj žalovanému, keďže v jeho prospech chce túto výhodu využiť.

30. Vyššie citované procesné ustanovenia umožňujú súdu, aby v určitých odôvodnených prípadoch určil dlhšiu paričnú lehotu ako je 3 dni, pričom pri širšom výklade citovaných ustanovení v ich vzájomnom kontexte je nutné dospieť k záveru, že súd môže umožniť uhradenie dlhu aj v splátkach, ktorých rozsah a podmienky zročnosti musí v rozhodnutí určiť. Pri určení, že peňažné plnenie sa môže realizovať v splátkach, resp. pri určení dlhšej lehoty na splnenie povinnosti, je nutné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu. Súd pritom musí prihliadnuť na osobné a majetkové pomery strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného, prejavenu snahu o plnenie, dobu, po ktorú by došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerne zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa, pričom závery súdu o určení dlhšej ako zákonnej paričnej lehoty musia byť vždy náležite odôvodnené.

31. Jedným z ustálených pravidiel rozhodovacej praxe súdov je tiež pravidlo, podľa ktorého by k zaplateniu celého dlhu i vo forme splátok malo prísť najneskôr do 36 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa takáto výhoda poskytla (resp. v časovom intervale takého rozpätie prekračujúcom nanajvýš nepatrne) a to i pri zohľadnení okolností získania žalovaným nespornej výhody (odkladu) už praktickým donútením žalobcu uplatniť právo na súde.

32. V prejednávanej veci odvolací súd poukazuje na to, už v odseku 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie odôvodnil uloženie povinnosti zaplatiť priznaný nárok žalobcovi s poukazom na § 232 ods. 3 CSP. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný počas konania na súde prvej inštancie netvrdil a ani nepreukázal skutočnosti vo vzťahu možnosti predĺženia lehoty na plnenie, resp. povolenia splátok, žalovanej sumy (keď žaloba mu bola doručená dňa 11.9.2023, ku ktorej sa nevyjadril, a ani potom ako mu bolo dňa 9.10.2023 doručené predvolanie na termín pojednávania, ktorého sa dňa 29.11.2023 nezúčastnil). Uvedené sa nezmenilo ani v odvolacom konaní, keď žalovaný povolenie

splátok (žiadal primerané splátky) odôvodnil (iba) tým, že je dlhodobo chorý, že z toho dôvodu sa nevie nikde zamestnať, nemá na to, aby zaplatil právnik, pričom prepožil lekársku správu zo dňa 7.11.2023. S ohľadom na uvedené (ani) námietka žalovaného vo vzťahu k určenej lehote na plnenie súdom prvej inštancie (ani s ohľadom na predloženú lekársku správu) neobstojí, keď žalovaný dôvodnosť zmeny lehoty splatnosti nijako nepreukázal, a teda súd prvej inštancie určil lehotu na plnenie správne (§ 232 ods. 3 CSP).

33. V súvislosti s tvrdením žalovaného, že nemá na to, aby si zaplatil právnik, aby spísal kvalifikované odvolanie odvolací súd poukazuje na nižšie uvedené.

34. Podľa § 160 ods. 1 CSP súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom, ods. 2 súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci.

35. Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. Poučovaciu povinnosť podľa odsekov 1 a 2 súd nemá, ak je a) stranou štát, štátny orgán alebo právnická osoba a osoba, ktorá za ňu koná, alebo jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa alebo fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) strana zastúpená advokátom, právnickou osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, odborovou organizáciou alebo fyzickou osobu, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

36. Ustanovenie § 160 ods. 1 a 2 CSP je všeobecným základom pre poučovanie v civilnom súdnom konaní. Jeho obsahom je poučenie o procesných právach a povinnostiach strán. Súd je povinný poučiť strany najmä o tom, aké práva im priznávajú a aké povinnosti im ukladajú procesné predpisy, ako je potrebné nimi zamýšľané procesné úkony vykonať, aby sledovali procesné účinky, prípadne ako je potrebné odstrániť vady už vykonaných procesných úkonov, aké právne následky sú spojené s prevedenými procesnými úkonmi a ako je potrebné splniť procesnú povinnosť zo zákona alebo z rozhodnutia súdu. Do poučovacej povinnosti ale nepatrí návod, čo by účastník mal alebo mohol v danom prípade vykonať, ale iba pomôcť k tomu, aby mohol zákonom stanoveným spôsobom dať najavo, čo hodlá v konaní urobiť (obdobne uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/345/2012).

37. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 11.9.2023 (doručenka na čl. 85) bolo žalovanému spolu so žalobou doručené aj poučenie v zmysle § 160 CSP, ktoré obsahovalo aj poučenie o práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci, čo žalovaný ani v odvolaní nenamietal.

38. S poukazom na vyššie uvedené s dôrazom na odsek 37 je potom nesporné, že prvoinštančný súd nepochybil a poučovaciu povinnosť vo vzťahu k žalovanému si splnil, a to aj v zmysle § 160 ods. 2 CSP.

39. V zmysle § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany (prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky), ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie možno v odvolaní použiť len vtedy ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

40. Ohľadom v odvolacom konaní (žalovaným) predloženej lekárskej správy zo dňa 7.11.2023, odvolací súd konštatuje, že žalovaný netvrdil splnenie niektorej z podmienok pre použitie prostriedkov procesného útoku (obransy) v odvolacom konaní. V zmysle citovaného § 366 písm. a) až d) CSP tieto podmienky ani nevyšli najavo, preto novota (prostriedok procesnej obrany) žalovaného nemohla byť použitá v odvolacom konaní (§ 384 ods. 3 CSP).

41. Žalovaný síce v odvolaní formálne citoval odvolacie (aj) dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), g) CSP, čo však podľa odvolacieho súdu nestačí, keď bolo potrebné odvolací dôvod identifikovať, t. j. uviesť v akom konkrétnom pochybení (vade skutočnosti) odvolateľ vidí naplnenie konkrétneho odvolacieho

súdu. S ohľadom na uvedené sa odvolací súd ne/dôvodnosťou uvedených odvolacím dôvodov v danej veci ani nemohol zaoberať.

42. Vzhľadom na to, že odvolací súd nepovažoval žalovaným uvádzané tvrdenia v odvolaní za také, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozhodnutia (vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/, h/ CSP), pričom nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil (II. výrok), čo sa týkalo aj od rozhodnutia vo veci samej závislého, odvolaním síce napadnutého (avšak bez uvedenia konkrétnej odvolacej argumentácie) III. výroku o náhradu trov konania.

43. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

44. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

45. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

46. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

47. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

48. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, a to z dôvodu, že žalobca bol ohľadom napadnutého I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie úspešný, keď odvolanie žalovaného bolo v tejto časti odmietnuté, čo predstavuje obdobnú situáciu zastaveniu konania, ktoré by zavinil žalovaný (per analogiam § 256 ods. 1 CSP) a zároveň bol úspešný aj ohľadom II. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie s poukazom na uvedené v odseku 42 (odvolací súd II. a III. výrok ako vecne správny potvrdil), pričom odvolací súd nezistil v predmetnom spore žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočné nepriznanie náhrady trov konania (§ 257 CSP).

49. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

50. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).